

SLOVENSKI NAROD.

Izbaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolijo frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravištvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši, "Gledališka stolba".

Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Gospod profesor Šuklje — oponent.

—o.— Nedavno pečali smo se na tem mestu z jednim delom osupljivega vedenja, kakeršno moramo nekaj mesecev sèm v naši narodni politiki gledati in trpeti od strani narodnega zastopnika, gospoda profesorja Šukljeja. Z jednim delom — kajti mi smo hoteli opozoriti le na istino, kako nevarno se pač profesor Šuklje igra s členom XIX-tim temeljnega državnega zakona, s tisto skalo, ki je na njej po sedanjem našem zakonu zidana slovenstva sedanost in bodočnost, katero skalo pa gospod profesor Šuklje oglodati hoče! Do sedaj smo se v narodnih naših naporih sklicavali in opirali na člen XIX-ti „en bloc“, ali odslej, po drznih eksperimentih rečenega slovenskega poslanca bode nam vselej treba dostavljati, kako si ustavni člen XIX-ti mislimo, ali vsaj povedati nam bode, da si ga ne mislimo po logiki gospoda profesorja Šukljeja. Kajti ta slovenski poslanec nam je z le-tem narodnostnim bramborcem hotel „sans façon“ za slovensko deželo zagovarjati in prikupiti óno na 600 goldinarjev cenjeno neobligatno nemščino, on nam je v Ljubljanskem mestnem zboru ta isti člen v podobi polena metal pod noge, ko smo hoteli storiti, a smo preko njega tudi storili zopet jeden korak naprej za narodni naš program. Jeden in drugi pot pa nam je ta politik nedolžno veselje, ki ga še nad členom XIX-tim imamo, kalil brez posebne potrebe, ako ne smatramo za posebno potrebo budomušnost njegovo, iz katere baš poganjajo opozicijske težnje samozavestnega gospoda profesorja! Zlasti tudi za tega delj smo javno izrazili svojo nevoljo in posvarili smo gospoda profesorja Šukljeja, naj sedaj, ko mu je slovenski narod odkazal tolikanj častne in odlične delokroge, ne navrtáva onega ščita, s katerim branimo in zaslanjamo sveto narodno stvar, katerega bode tudi on celega živo potreboval, ko bode, izpolnjujoč svoje posebne narodne dolžnosti in naloge, delal za utrjenje narodne ideje, za slovenski narod, kot národ, ako ga je to misel in poštena volja! To smo skušali povedati v ónem članku.

Na to oglasil se nam je gospod profesor Šuklje v 23. številki „Slovenca“ (*), priobčujoč članek z na-

*) Mi smo še-le čez nekoliko dnij bili opozorjeni na to, da se je gospod profesor Šuklje zopet zatekel k „Slo-

slovom: „Član XIX. in ljubljanska realka“. Že ta naslov nam pravi, da hoče gospod pisatelj v svoji obrambi nekaj braniti, česar mi nismo napadali. Mi sploh smo cele zadeve o nasvetu Ljubljanskega mestnega zbora za obligatno slovenščino na realki Ljubljanskej le toliko omenjali, kolikor smo je potrebovali pri našega članka glavnem namenu, ki méri le na to, pokazati in obsojati neosnovane nazore gospoda profesorja Šukljeja o členu XIX-tem našega ustavnega zakona, nazore, ki nam, v svojih skrajnih posledicah uživotvorjeni, utegnejo vzeti lep del naše narodne bodočnosti. To pa, da gospod profesor Šuklje v polemiki z nami zavoljo člena XIX-tega razlaga ves pomen rečenega nasveta in debato o njem v Ljubljanskej mestni zbornici 4. januarja t. l., da nadalje gospod nasprotnik pri tej svoji razlagi, uprav po pravih nazornega nauka opisuje samega sebe, kako se („Qui bene distinguit, bene docet“) namreč on odlikuje od vseh družih svojih sotovarišev v Ljubljanskem mestnem zastopu, zlasti pa od gospoda poročevalca Hribar-ja: to nas je napotilo, da po njegovem vzgledu tudi mi, zavračajoči napačno in nevredno njegovo tolmačenje člena XIX-tega, pretresemo večkrat omenjeni nasvet — Bog nas! ne na slavo gospodu profesorju Šuklje-ju!

Rešujé dano si nalogo, pričakujemo jako blado-krvno tudi še bodočih taci odlikovanj, s kakeršnimi nas je gospod profesor „stvarno in jasno, ne oziraje se na osobne opazke, brez nepotrebnega pathosa“ v ónem „Slovenca“ „klasificiral“. Gospod profesor, ki se predrzne pisati: „Meni je bilo takoj jasno (zelo ponižno!), da nasvet finančnega odseka spada v ono kategorijo nesrečnih predlogov („plaudite!), kateri niso sad temeljitega stvarnega razmotrivanja, temuč le efemerni proizvod („plaudite, amici, plaudite!“) razburjene narodne občutljivosti („plaudite!“) — ta gospod profesor res misli, da se o gospodih odborikih Ljubljanskega mesta sme tako govoriti, kakor morda on govori o svojih razposajenih šolskih dečakih! Zoperno nam je, da smo morali zapisati to osobno-kritično opazko, ali časih ni možno, javno delovanje odločiti od osebe,

vencu“, ki mora pač znano svetopisemsko veselje imeti nad tem „jednim spokorjenim grešnikom“. Zato se nam je denašnja razprava zapoznala. Op. pisateljeva.

katero ono isto izvršuje. Tudi naj še gospodu nasprotniku, predno preidemo k stvari, damo besedo, da vzlic njegovemu pogovarjanju ostanemo paterični zagovorniki nazorov, ki jih gojimo za narodno-slovensko politiko, kar se nam vidi tem potrebnije v dobi sedanjej, katera nam itak rodí ventilatorjev odveč za vse sile in potrebe!

Finančni odsek Ljubljanskega mestnega zbora je v seji 4. dne januarja t. l. stavil predlog: „Naj se slavnemu c. kr. deželnemu šolskemu svetu odpošlje prošnja, da bi se na ces. kr. višjej realki v Ljubljani upeljala počenši s šolskim letom 1884/85 slovenščina kot obligaten účen predmet po vseh razredih in za vse dijake brez razločka, in mestnemu magistratu naroča, da ta sklep kar najpreje mogoče izvrši“.

Gospod Hribar je torej v imenu finančnega odseka predlagal prošnjo, peticijo do c. kr. deželnega šolskega sveta kranjskega in mestni zbor je to prošnjo podprl z vsemi glasovi, izvzemši dva glasa gospodov odborikov dra. Bleiweisa in profesorja Šukljeja. Pravica do take peticije, ki gre mestnemu zboru po členu XI-tem državnih osnovnih postav, tudi nasprotnik gosp. profesor Šuklje ne taji. Kaj pa se sploh dosega s peticijami in prošnjami v političnem in državno-pravnem oziru? Mi Slovenci smo v 17 letnej ustavnej dobi tolikokrat se poslužili peticijskega prava po členu XI-tem, da dobro vemo, kaj smo nameravali s takimi prošnjami, kaj smo dosegli, kaj da se sploh doseči dá! Ko so naši narodni voditelji sklicavali narodne tabore, in v ognjevitih govorih polagali brezštevilmu narodu na ustna peticijo na peticijo, pritožbo na pritožbo, tedaj so pač imeli žalostno zavest, da navzlic soglasnej prošnji zvestega a tlačnega naroda ne bodo hipoma prenehali pritiski narodnih njegovih sovražnikov, temveč da bodo gotovo še naprej absolutični krogi zakon, ustvarjen za naroden napredek, prevračali za narodno zatiranje, in da ne bode čez noč zmanjkalo taci tolmačev avstrijskega ustavnega zakona, kakeršne si je za uzor vzel gospod profesor Šuklje! Brez števila prošenj, pritožb proti neprimernej postavi ali nje krivičnemu izvrševanju se je v našem političnem boji že tako ali tako zložilo in oglasilo, najštevilniši shodi in najugledniši javni zastopi se neso sramovali taci (kakor bi gospod na-

LISTEK.

Potovanje križem domovine.

Opisuje Prostoslav Kretanov.

XXXIII.

Na Gorjancih.

V „Asjinem dvorci“ tam doli v Metliki bilo je res prijetno in veselo, toda ves ta čas pa vender nesem bil ondu; a kje da sem tičal ta dva meseca in pol — o tem drugokrat! Sicer pa človek pri najboljši volji ni prišel do besede; kajti brezimni podlistkar preresetaval je „časnikarstvo in naše časnike“ toli neusmiljeno, da se je vse kadilo; posebno tja čez Kras je veter baje zanesel mnogo prahu in plev; a veleučeni naši zgodovinarji mu bodo že dokazali njegovo — „literarno tatvino“, — vsaj napovedujejo že dosti dolgo ta novi svoj zgodovinopisni čudež. — In prav privoščim mu, „neukemu podlistkarju“, namreč to strokovnjaško ošeškanje coram publico! Čemu se je ponašal toli oblastno, ko vender nema patenta za „begeisterte, formvollendete“ govore; in pa — toliko časa je zadržel

val besedo — nam „privilegovanim“ podlistkarjem: prav mu je torej, da ga zlasajo — čemu se meša mej toli učene možé —

Kakor sem rekel: v „Asjinem dvorci“ doli v Metliki bilo je prijetno in veselo; prijatelj Senko je pridno natakaj svojo cekinasto metliščino, ljubezniva domačica pa kupčila pred nami na mizi okusne sladčice in zornolični njujini otroci — kdo bi se jih bil nagledal! A naposled sva se s prijateljem Navratilom vender le poslovila.

Drugi dan sva ogledovala zopet Metliko in njene znamenitosti, na pr. Zaviniščekov odrti grad od zunaj in znotraj; romantično stoječe poštno poslopje in kanonične križe nemškega reda ondu po cerkvenih zidovih. In ko sva prišla zopet doli na Kolpin most, prepričala sva se, da sva se pri ocenjenji njegove starosti bila zmotila za celih devetdeset let — kajti most preko Kolpe neso postavili 1875. leta, nego leta 1785, — bode torej drugo leto obhajal svojo prvo stoletnico! No, to je bil takozvani „slip of the pen“, katerega ne bodeva zvrčala „tiskarskemu škratku“ na dušo, vedoča, da kaj jednacega se more pripetiti vsakemu še o belem dnevu, tembolj pak o

juternem mraku, ko se vrača iz vesele družbe na Hrvaškem!

In tretji dan zadel sem zopet svojo potno torbo pa hajdi dalje — v pisani svet!

Na severni strani Metlike, takoj za mestom navzgor dviguje se prijazno brdo Veselica s prisojnimi goricami, izmej katerih se blesti gori na vrhu bela Kramaričeva vila.

Tja gori sem se bil napolnil, da bi si ogledal pred svojim odhodom mesto in okolico s „ptičje perspektive“. Stopajočega po vinogradovi grivi navzgor, pozdravlja me že od daleč gori na balkonu v belo-kranjski svoji obleki stoječi lastnik vile. Ko pridem gori k njemu, pomoli mi v „dobro-došlico“ — čašo vina. Ožršega se na solnce, ki je plavalo še precej nizko nad Pokolpskimi hribi, zavrne me prijatelj Kramarič: „Da-li v Ljubljani pijete vino le ob — plinovi luči? Metliščini pa se ne treba skrivati pred solncem!“ in ko se izgovarjam z ravno kar povžito kavo, zategne mož porogljivo usta, rekši: „Kava je za gliste!“ ter privleče iz torbe kos povojene slanine . . .

Dolgo sem sedel tam gori na solnčnem bal-

sprotnik dejal: „golih demonstracij jako dvomljive vrednosti“, četudi si od njih neso vsega odrešenja obetali! In zakaj neso bili sovražniki peticij, kakor to je naroden oponent? (Dalje prih.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 6. februarja

Budgetni odsek državnega zbora je predlagal, da se uravna arhivarstvo na Češkem in nastavi posebni arhivar s 1400 gld. na leto in naj se za letos njegova plača za 8 mesecev postavi v izredni državni budget.

V včerajšnji seji državnega zbora dal je ministerski predsednik pojasnila o izjemnih naredbah, in navajal je kot vzroke poslednje umore v Beču in skrivno razširjevanje revolucionarnih tiskovin, ki pred vsem pribijajo iz inozemstva. Namen tem naredbam je pa le, da se ohrani red in varnost premoženja in življenja. Proti predlogi sta govorila Kopp in Schönerer, za predlogo pa grof Hohenwart. Kopp je hudo napal te vladne navedbe, a vse kar je navajal bile so največ prazne fraze, kakršne lahko čitamo v vsakem Dunajskem židovskem časopisu. Samo to ima morda nekaj zase, kar je navajal proti iztiranju nevarnih oseb. Po njegovem mnenju so take osebe manj nevarne na Dunaji, kjer je cela garnizija policajev, kakor bi pa bile kje na samem na deželi. Konci svojega govora je dr. Kopp interpeloval pravosodnega ministra o češkem državnem pravu, čemur je bila povod neka izjava justičnega ministra pri jezikovni debati.

V levčarskih krogih se zdaj bavijo z vprašanjem, ali bi zapustili državni zbor. Sicer se še zdaj ni nič odločnega sklenilo, vendar prevaguje misel, da ni dobro nastopiti pasivne politike. Večina njih se že zgovarja s tem, da je opozicija ravno zdaj potrebna v državnem zboru, če tudi ne prodre v nobenim predlogom, to že kažejo izjemne navedbe. To je prazen izgovor, v resnici pa nikdar neso mislili na pasivno politiko, s tem so hoteli le prestrašiti večino in vlado pri posvetovanju o jezikovnem vprašanju. Vsi levčarji dobro vedo, da bi s tem sami sebe pokopali. Zahteve njih volilcev, da naj ostavijo zbor, katere so sami umetne izvali, jim že presedajo.

Kakor se „Nar. Lystom“ poroča, se je desnica sporazumela, da vzprejme novelo o pristojbinah, predlagala bo le nekatere spremembe v korist kmetov pri prepisovanju manjših posestev. Ta novela pride v zbornici še le na dnevni red, ko bode desnica končala svoja posvetovanja o potrebnih spremembah. Potem se ima rešiti še predloga o zavarovanju delavcev proti poškodbam in boleznim, o vzprejemu Franc Josipove železnice v državno oskrb in nakladni kredit za izboljšanje stanja nižjega duhovstva.

Kakor se poroča iz Zadra N. L., poklican je dalmatinski cesarski namestnik Jovanović od Nj. Velikanstva cesarja na Dunaj, in se neki več ne vrne na svoje mesto. Govori se, da bode njega naslednik grof Richard Ciam, baron Gödel ali pa dvorni svetnik Antonietti.

Vnanje države.

Mej Avstrijo in Francijo se je sklenila provizorična trgovinska pogodba za jedno leto.

Jutri bode v Gusuinji posvetovanje načelnikov albanških rodov o položaji v deželi.

Nek telegram Cochinchinskega guvernerja objavlja, da so razmere na dvoru v Hue ugodne za Francijo, in da so tamošnji državniki popolnem zadovoljni z novimi odnošaji s to evropsko vlastjo.

Angleški prestolni govor poudarja dobre razmere z vsemi vlastmi. Tamatavska epizoda je

srečno končana, obravnave s Portugalijo, Turčijo, Koreo, in Meksiko o obnovljenju kupčijskih pogodb dobro napredujejo. Egiptovska politika vlade se ne bode nič spremenila. Vlada je hotela zmanjšati angleške garnizije v Egiptu, pa se jej radi pobitja egiptovskih vojsk to po tem ni umestno zdelo. Sudan ostaviti je pa vendar sklenjeno. General Gordon bil je odposlan, da poroča o položaji v Sudanu in stori, kar je potrebno, da se o t. tam umaknejo egiptovske čete. Nadalje napoveduje prestolni govor volilno reformo, da se zopet razširi volilna pravica in reformo Londonskega municipija. Poleg tega navaja govor, da pride v tem zasedanju na vrsto bil o izboljšanju varnosti življenja mornarjev in predloga o odvratitvi podkupovanja pri municipijskih volitvah.

Egiptovski podkralj dobil je baše nek telegram od Backer-paše, v katerem mu ta poroča, da je bil pobit pri Tokkarji in je izgubil 2000 vojakov in 6 topov.

Dopisi.

Z Dunaja 4. februarja. [Izvirni dopis.]

Slovansko dijaštvo na Dunaji obhajalo bode v kratkem spomin Ivana Sergejeviča Turgenjeva. Zjedini se so se akademična društva „Akademický Spolek“, „Slovenija“, „Tatran“, „Zora“, „Zvonimir“, na čelu jim ruska „Bukovina“. Še pred izvršitvijo Miklošičeve slavnosti poudarjala se je pristočnost, praznovati spomin velikega ruskega pisatelja. Primanjkanje časa, še bolj pa gmotnih in duševnih močij, ko je vendar Miklošičeva slavnost terjala največjo požrtvovalnost v obeh slučajih, bilo je vzrok odložit Turgenjevlevo svečanost na 8. svečana t. l. Slovanska mladež pokazati je hotela tudi pri tej priliki, da zna in hoče slaviti svoje genije, kakor dostojno; do onega časa imela bi dokaj prilike zbrati in zjediniti svoje sile. Posamezna društva zastopana so bila po delegatih, ki so si izvolili g. W. F. Dudykeviča predsednikom slavnostnega odbora. Vsako društvo zavezalo se je, poleg gotovega doneska, dostaviti najboljše umetniške sile in pripraviti svoje pevske zборе tako, da bode imela svečanost popolnem slovanski značaj in izognilo se komersu. Tudi godba, znana Farbachova kapela, igrala naj bi izključivo slovanske narodne. Rusi podad violinisto K. Igno Grigoroviča, pianisti Stepanova in Wienzkovskaja, učenki imenitnega Lesetickega, bivšega prof. na konservatoriji v Peterburgu, kateri se je odpovedal iz zdravstvenih ozirov s svojo soprogo Esipovo. Čehi povabili so c. kr. dvornega pevca Broulika, ki je sodeloval že pri Miklošičevi slavnosti, Hrvatje Bianco Bianchi, c. kr. kamerno in dvorno pevko, (rodno iz Gline). Pevski zbor rado voljno je ponudilo slovansko pevsko društvo, ki bode predaval tri ruske pesni poleg himne pisane in zložene za ta večer po g. L. A. Landau-u, članu društva „Bukovine in B. G. Matjuki, duhovniku v Krechov-u (v Galiciji). Svečanost deli se v akademijo in dijaški večer (tako imenujejo Rusi nemški komers).

Sporod, kolikor se ga je določilo sedaj, je za akademijo: Himna, poje slovansko pevsko društvo pod vodstvom g. A. Buchta, duo na gosli in glasovirji gosp. Grigorovič in gospod. Stepanova, solo Bianca Bianchi, pevski zbor, solo Broulik, solo Grigorovič, piano Stepanova in Wienzkovskaja, pevski zbor. Sporod dijaškega večera sestavljajo govori vrsteči se z narodnimi pesnimi posamičnih slovan-

skih narečij. Govori naj bi bili kolikor mogoče kratki, ter se sukali okoli jednega predmeta t. j. pomen I. S. Turgenjeva. Bil je zvesti sin naroda, tudi v tujini, zjel svojo moč v narodnosti in deloval v korist njega. Dovel je rusko slovstvo do vrhunca, postavil je v jedno vrsto z družimi narodi. Tega si je slovansko dijaštvo v svesti in slaviti hoče spomin prvega ruskega, slovanskega človeka. Skupno hoče pokazati svetu, da ima ruski narod moza, da so ponosni na njega vsi Slovani. Slaviti ga hoče v narodni samosvesti, v trdni nadi, da bode to odvrlo vse zapreke naših narodnostij, slaviti ga hoče v duhu, ki veje nad njegovimi umotvori, v duhu smernem. Utopé se v njega spomin, v spomin mirne žalosti preteklih dob in mirnega povzdajanja na boljše prihodnost ohranila bode svečanost čisto in mirno, vredno svojega imena. Vsak Slovan naj čuti, da je pisatelj, vznikel iz naroda, opirajoč se na njega in povzdigujoč ga istinita vez nas vseh. Tu vzkliknil naj bi vsak: „on je prvi naš učitelj, bodimo mu verni slušalci, razumimo ga in razumeli se bodemo mej seboj.“

Uvodna himna glasi se tako:

Kak on mogu, kak on velik,

On s nami žit ne prefašat!

Blestjašče slavy on dostig

I v vek ta slava ne uvjanet.

Iz roda v rod ona pojddot

Kak sonce svetom ozaraja,

I razrastot i rascvetot

Lubov vse obščuju vselaja.

A kto jevo lub'vi ne znajet?

O pust' zérno jevo idej

Cvetkom razkošnym rascvetajet!

Zloj rok jevo u nas otujal,

No duch jevo carit mež nami,

Jevo mogučij ideal,

Ugadan našimi šerdami.

My pamjat večnuju pojom

Tébé vélikij russkij genij,

Tébé chvalu my vzdajom

Ot vsech slavjanskich pokolenij!

Iz Trsta 4. februarja. [Izv. dop.] Veliki

ples delavskega podpornega društva v 1. dan t. m. je povsem dobro izpal; bilo je navzočih najmanj 1800 oseb. Gospoda Economo in Reinelt sta darovala vsak po 20 gld. da bi mnogo naše gospóde te dva posnemalo! lahko bi v kratkem narastla velika svota za pokojninski zaklad, kateremu je bil čisti dohodek tega plesa namenjem; ali naša gospóda se zato prekoristno društvo premalo zmeni. Občna je tudi želja, da bi zopet oživelo pri tem društvo petje, a stari pevci so preveč navskriž z mladimi. Naj opustijo to mržnjo ter z vstrajnostjo, marljivostjo in vzajemnostjo zopet sestavijo močen slovanski zbor in širijo slovensko petje, katerega zdaj že pogrešamo.

„Slavjanska Čitaonica“ imela je na 2. dan t. m. drugo svojo zabavo z plesom, ki je bila zopet prav dobro obiskana. Bilo je videti raznih vojaških častnikov, ki so se bolj domače čutili nego v Šilervereinu. Četvorko je plesalo do 70 parov.

Pekovsko pevsko društvo „Jadranska Zarja“ imelo je na 31. p. m. svoj redni občni zbor. Nameravano je bilo in tudi splošna želja mej dru-

konu, ter zrl doli na mesto. Zlati blišč solnčnih žarkov je odseval po skodljastih strehah in iz okajenih dimnikov valili so se lahki oblaki v prozorni, z jutranjo meglo pretkani vzduh — prijatelj Kramarič pa je otipaval rebra svojim vinskim sodom, pripravljaj kadi in obroče za bližajočo se trgatav, in ko je izvršil svoj posel, trčila sva še enkrat in čila sivca, katera je v tem napregel čvrst njegov sinko, zdirjala sta z nama po vijugasti cesti mej vinogradi gori na solčno — Radovico.

Dospelva na Kramaričev dom, vzprejme naju veselo se smebljaje krepka, rudečelična gospodinja v beli svoji obleki in predno sva si dobro ogledala vse prijateljevo gospodarstvo, zibali so se na mizi ocvrti piščanci.

Po kosilu sname prijatelj Kramarič raz klin velik železni ključ in napotila sva se po vrhu doli v njegovo vinogradno klet ali zidanico.

Na prijaznem, z bujnim trsjem nasajenem griču stoji ta Kramaričeva vinogradna zidanica; košate trte se vijejo ob njenih stenah, in okoli nje se razgrinja mehka trata. Tu se ti odpira diven razgled po vsej širnej Belej Krajini tja do Kleka, po vinorodni Vivolini in po Žumberskih holmih do gozdnatih Gorjancev.

V radostne razgovore zapletena, sedela sva tu ves popoldan. Tu pred nama je lesketalo v solnčnem svitu zlato metliško vino, ob najinem vznemirjenju čirči svojo milo jesensko pesen in prijatelj Kramarič, sedeč na vinskem sodu v tesni svoji belo-kranjski obleki, pripovedoval je različne vesele, anekdotske dogodbe iz dobe svojega deželnega poslanstva ter upel marsikatero pikro opazko o sedanjem deželnem zboru kranjskem, katerih pa tukaj ne bodem navajal, da mi vrlega prijatelja Kramariča kak visokoučeni dopisnik ne stlači v predale kakega umazanega lista, kar bi mu bilo izvestno manj ljubo, nego da ni več — poslanec. „Prosim te,“ zavrnul je veseli mož moje dotično vprašanje, — „jaz nesem — kakor bi rekel naš Levstik — za takšne „cerimenzelne!“ Le poglej me, kako sem okoren — pa bi se uklanjal tam vsakemu škriču!“ Posilil me je smeh, in tudi on sam se je smejal, ko sem ga pogledal, ter še le zdaj opazil, kako je — životen, in se ga obleka drži, da človek ne ve, kako jo spravi náse. „S temi le teškimi škornji da bi stopical po gladkem parketu redutne dvorane — k temu je treba elegantnih črevljičkov in pa — gibčnosti! Prav je dejal oni poslanec, ki je priporočal starejšim svojim drugom — „mladostno elast —“ no,

sploh: za kmeta to nij?“ pristavi jovijalno moj prijatelj ter opisuje prijetnosti kmetskega življenja. „Glej!“ rekel je, „kdo ima prijetnejše življenje, nego-li kmet? V tem, ko vi bledi gospodiči ondu po mračnih mestnih duplinah čepite in svoja peresa grizete, prepirajte se, da-li ni morda ta ali ona pismenska pika predebela, sprehaja se prosti seljak svobodno po svojem posestvu; ni mu treba ni plesati po sekundnih udarcih birokratske ure, niti proračunavati svojega zaslužka z milimetriškim merilom: ko je odšel svoj davek, — je kmet sam svoj gospod, ki ne pozna drugega poveljnika, nego li — Boga! In vendar vsak sili le v mesto! Ni čudo, da ste potem drug družemu na potu, ter se izpodrivite in pulite za bore skorjico kruha, kakor vrabci za zrnice prosa . . .“

Tu so dospeli gostje iz Vivovidne, ter pretrgali najine pogovore. In pričelo se je novo, veselo življenje! Kozarci so zveneli skladnoglasi, napitnice, hrvatske in slovenske so se menjale in — večerni mrak je pregrinjal že hribe in doline, ko smo se razšli.

Prenočivši pri gostoljubnem Radoviškem gosp. župniku Schweigerji, poslovil sem se drugo jutro ter krenil, s potno torbo čez ramo, proti za-

žabniki, da bi se preuredila pravila, da postane društvo podporno društvo, a ker se ni ničesar ukrenilo, ostalo je vse pri starem.

Bili so voljeni: Predsednikom Fran Jeršek, (Ljubljčan), Anton Kralj podpredsednikom, J. Lulek blagajnikom in A. Trevižon tajnikom odborniki: V. Moder. Dragotin Dobčnik namestniki V. Levičnik. A. Nemec. A. Brumotti.

To društvo napravi v 10. dan t. m. veselico v dvorani pri Monte Verde. Veselice so vsacemu društvu na korist, zlasti pa temu, ki ima toliko udov, ki navadno nemajo prilike, udeležiti se taci zabav, ki imajo vsekako ugoden upliv na člane. Za veselice in sploh za društvo si jako veliko prizadevata gospoda Fran Jeršek in A. Kralj, katerima gre vsa hvala, da to društvo obstoji in dobro napreduje.

Od Savinje 3. februarja. [Izv. dop.] Kdor je opazoval zadnji čas narodno gibanje pri nas na Štajerskem bo moral pritrditi, da tako napetih razmer mej ponemčenimi meščani in slovenskim ljudstvom z dežele ni bilo še nikdar kakor par let sem. Ta gotovo nevesela prikazen naj nam daje povod, poiskati uzroke teh strastnih nasprotij.

Znano je, da tako imenovani srednji stan posebnost po malih mestih že od nekdaj ni maral za politiko, čemu se pa ni toliko čuditi, ako se pomisli, da je z večim delom pri rokodelstvu z naučenjem dotične obrti, pri trgovcih z naučenjem v njih stroko spadajočih predmetov, bila dosežena najvišja stopinja omike. Naravno je tedaj, da so prepuščali politiko večkrat ljudem jako dvomljive vrednosti. To so pa o pravem času opazili naši nasprotniki, ter v svojo korist porabili s tem, da so jim po večkrat usiljenih listih in lističih, deloma pa po prostovoljnih in plačanih kričalcih v glave vbijali njihove nazore, oziroma nazore tiste stranke, katera jim pomaga vzdrževati list. Znali so že naprej, da so ljudje, ki neso zmožni samostalno misliti, lahko pristopni največim neumnostim in vsakemu humbugu, in tako je postal dotični list s časom jedina duševna hrana večine meščanov in v nekaterih krajih tudi tržanov, njegov zadržaj pa jim je evangelij, akoravno bi se lahko vsaki dan prepričali, da ga ureduje golo sovraštvo do Slovencev in slepa strast; ali zato so kakor rečeno preleni ali pre — naivni. Da nam te razmere neso na korist, nego nam mnogo škodujejo, prepričali smo se nedavno pri vojitvah v okrajni zastop Ptujski, v občinske zastope Celjske okolice in pri Sv. Kristofu. Vse pa, kar nasprotuje našim načelom, kar ovira razvoj narodnega napredka in izvrševanje našega narodnega programa, mora se po mogočnosti odstraniti ali vsaj omejiti. Treba bo torej misliti na to, kako obvarovati, da drevje nemških šovinistov ne doseže nebes, kar se najlažje, zgodi, ako od slovenskih grošov preobjedenim nemškim advokatom, trgovcem, katere je prevzel „furor teutonicus“ da imajo le takrat prijazno besedo za slovenskega kmeta, kadar mu ta svoje groše prinese, in onim zaslepljenim obrtnikom, kateri v svojej nevednosti ali hudobnosti ne vidijo, da se bodo njih izdelki samo takrat za primerno ceno v denar spravili, ako jih bo ljudstvo mej katerim žive, kupovalo, da se torej vsem imenovanim našim nasprotnikom jasli malo bolj visoko obesijo.

Morda kdo poreče, da to ni mogoče. Pisec teh

vrstic je pa osvedočen, da bi šlo, samo treba je resne volje, vztrajnosti in dobre organizacije, katera naj bi se po vsem dolenjem Štajerskem — na Kranjskem so menda razmere ugodnejše — raztezala, držec se strogo načela: „Svoji k svojim!“ Da bi uspeh ne bil gotov, ni dvomiti, kar nam potrjuje jednako postopanje Čehov, kateri so to prakso celo v bogatem Dunajskem mestu uspešno uveli.

V podrobnosti organizacije se pisec teh vrstic seveda ne more spuščati, nego prepušča iste spretnostim rokav, katerih se hvala Bogu ne manjka; v glavnih potezih pa si usoja omeniti, naj bi se združilo v vsakem mesteci nekaj veljavnih mož, katerih zadača bi bila, delovati na to, da bo slovenski kmet podpiral samo take odvetnike, notarje, trgovce in obrtnike, ki neso strastni sovražniki naroda, kateri jih živi. Ta komitè naj bi si poiskal po deželi v vsakej občini poverjenike, kateri bi vsak v svojem krogu deloval za razširjenje teh načel.

O tem predmetu se je že večkrat pisalo, torej pisec teh vrstic nikakor ne misli vzeti privilegija na izvirnost, ako je tedaj to stvar sprožil, storil je to, ker se mu zdi čas primeren, da jedenkrat poravnamo račune z našimi najhujšimi nasprotniki.

Iz Borovnice 4. februarja. [Izv. dop.] (Veselica,) katero je sinoči napravilo nam naše narodno bralno društvo, bila je obiskana jako številno in dala je celemu večeru v en zdrav, zabavo ter veselo lice. Po nagovoru društvenega predsednika g. Iv. Majarona in po tomboli, izvrševši se društvu v prid, razvila se je živahna, neposiljena domača zabava, ki je družila in bratila vse kroge, a to s prostimi govori, s petjem (kjer gre zahvalno omenjati dobro došla gosta iz Kranja in Ljubljane) in slednjič ali bolje povedano — da se namrač prikupim plesalkam in plesalcem! — v prvej vrsti z okroglim plesom. Veselilo nas je videče nekoliko gostov na tej naši narodnej zabavi tudi iz sosednih vasij, to pa tembolj, ker se je kakor po navadi veliko pričakovanih domačinov tudi ta pot odlikovalo s svojo odsotnostjo. Naše bralno društvo pa je že s sinočnjo jako lepo veselico izpolnilo predpustno svojo nalogo, tudi če nas ta predpust nič več ne zvabi v svoje prostore, kar pa si vendar dovoljujemo še obetati od vrlega društvenega odbora, zaščitvišvega sinoči našo zahvalo.

Iz Furlanije 4. februarja. [Izv. dop.] (Iz Furlanije — v Bosno!) Zadnje dni ravno preteklega meseca bil je v Cervignanu (blizu Ogleja) očitno prilepljen razglas, s katerim bosensk posestnik vlaške dninarje na svoje posestvo vabi. Ta poziv je delalce v Črču (Terzo), kjer jih je v prevelikem številu, tako navdušil, da so takoj nepotrebne reči poprodali in — v 4. dan tekočega meseca pomikalo se je že proti železnici 10 voz, natlačenih z otroci, ženami, s skrinjami, lopatami in z drugimi jim neogibno potrebnimi rečmi. Pred vozmi korakal je zastavo zbor mladeničev, ki je izseljence prepevaje spremljal do druge sosedne vasi, kjer so se mej jokom in stokom od prijateljev, znancev in zlahte ločili. Sledile jim bodo neki še druge družine v novo domovino, kamor je iz prav iste vasi 24. decembra ravno minulega leta 51 oseb odpotovalo.

Up do bolj prihodnosti je že marsikoga na ptuje spravil. Toda če se izveseljeni dninar nerednemu življenju ne odpove, ampak nadaljuje svoj čez

teden krvavo zaslužen sold ob nedeljah in ponedeljkih v žganje vtapljati in brezpametno razsajati, bo gotovo tudi v novi domovini za „mizerijo“ z družino vred konec jema! In strastni žganjeivci so, kakor je v Vlahih sploh znano, oni dninarji iz Črča (Tako imenujejo beneški Slovenci Terzo blizu Cervignana.) večidel, ki se izseljujejo. Uboga Bosna!

Občni zbor c. kr. kmetijske družbe kranjske.

V Ljubljani 30. januarja.

(Dalje.)

Dr. vitez Bleiweis-Trsteniški poroča o delovanji podkovske šole ljubljanske. Podkovska šola, reorganizovana, bi bila morala začeti že s 1. novembra 1881 svoje delovanje, a ker takrat ni še bilo dovolj učencev, odprla se je z dovoljenjem c. kr. vlade še le 1. januarja 1882. Vodstvu zdelo se je potrebno že v prvem letu predlagati nekatere spremembe o učnem načrtu, katere so važne in koristne za napredek in sicer: 1. da imata biti vsako leto dva šolska tečaja, katera začneta se z 1. januarjem in 1. julijem, končata se pa koncem junija in decembra; 2. uvrstiti se ima učnemu načrtu tudi teoretičen in praktičen pouk ogledovanja živine in mesa in ta predmet učiti v vsakem tečaju skozi 6 tednov. Mislilo je vodstvo, da bi bila razširitev pouka in ustanovitev dveh tečajev veike koristi, kajti vsled take spremembe bode mogoče pomnožiti število dobrih kovačev po deželi, tudi bode pouk podkovstva za učence v dva tečaja razdeljena bolj uspešen.

Da se vzprejme pouk ogledovanja živine in mesa v učni načrt, zdelo se je vodstvu še bolj važno. Jako je želeli, da bi bili po deželi izučeni ogledovalci za živino in meso. Dosedaj opravljali so ta ogled, večidel slabo, učitelji, cerkovniki ali še manj pripravljeni ljudje. Namesto dosedanjih dobivali se bodo izučeni in izkušeni ogledovalci in tako se bode odpravila velika pomanjkljivost v urejenji zdravstva po deželi. Ogledovanje živine in mesa se zdaj v podkovske šoli tem lažje poučuje, ker je v njeni bližini velika mestna klavnica, katera je po najnovejših skušnjah izdelana. Ondu bode možno učence tudi seznanjati z živalsko in nekoliko tudi s patološko anatomijo. Razširjenje učnega načrta bodo gotovo privabilo tudi večje število učencev, ne samo iz Kranjskega, ampak tudi iz drugih slovenskih pokrajin, ker se tukaj poučujeta predmeta, katerih znanje bode učencem v prihodnje tudi v materijalnem oziru donosno dober sad.

Priredile so se potrebne bukvice, v katerih je ogledovanje živine in mesa po razmeri omike učencev vredjena tako, da učenci lahko priuče tvarine. Te bukvice so: „Nauk ogledovanja živine in mesa“.

Poročilo nadalje obširno slika vspehe v podkovske šoli, kateri so bili povsem jako povoljni in občni zbor vse poročilo jako pohvalno na znanje vzame. (Dalje prih.)

Domače stvari.

— (Gosp. Mackenzie Wallace) nadaljuje v „Times“ svoje članke pod naslovom: „Among the Southern Slavs“. Madjarskim listom, na čelu

padu in po večurni utrudljivi hoji s hriba na hrib, dospel sem gori na vzvišeni podgorjanski vrhunec, — Sv. Nedelji v Radatoviči. Dospel sem torej mej Uskoke. Tu se mi je odprl nov oddelek narodnega življenja: pozdravljali so me zdaj brdke, črnooke Vlahinje, zdaj visokostasni možje z dolgimi brkami — vsi iskreno, prijazno, zvedavo za mano gledaje.

Ondi sem pohodil tamošnjega grško-katoliškega župnika g. Jovana Hranilovića, plodovitega ter nadarjenega pesnika hrvatskega, kateri me je vzprejel s prav jugoslovansko gostoljubnostjo. Tu sem se seznanil tudi z g. Lopašićem, izvrstnim hrvatskim feljtonistom.

Da se je naš pogovor vrtel ob narodnih in književnih razmerah na Slovenskem, tega mi pač ni treba naglašati. G. Hranilović, prišedši mi nasproti z — Gregorčičevimi „poezijami“ v roki, vprašal me je najprvo, kedaj sem bil zadnjič pri našem pesniku ter poizvedoval po raznih podatkih iz njegovega življenja. Govorilo se je o njegovih baš ondaj izšlih pesnih in tu sem slišal grenko obsodbo onega tesnosrčnega tolmačenja teh nad vso zemeljsko počutnostjo vzvišenih poezij. „Gospodine! i ja sam pjevao

anakreontske pjesme, a nijedan čovjek na svem Hrvatskem mi nije predbacivao nemoralnosti!“ rekel je v svetem srdi mladi pesnik, čemer je pritrdil tudi njegov prijatelj Lopašić; in ko sem nju opozoril na razliko mej našim in njihovim svečeništvom, kateremu ne veže srcá ona stroga odpoved, vzklíkne mož: „Svejedno — umetnost neka nam bude sveta! A koji nima pojma o poeziji, neka ne kritikuje ovakovih stvari ili kao kaže vaš Preširen: „Le čevlje sodi naj Kopitar!“

In s tem smo krenili v drugi tir razgovora, razpravljaje to in ono vzajemno naše vprašanje. Ura je potekla za uro, in ko sem se poslovil, nagibalo se je solnce k temenu pred mano v nebo se dvigajočih Gorjancev.

Srce me je gnalo po hribu navzgor, vedno višje in višje, čez pečine in udore: lahni kot smeli srnjak hitel sem gori mej košatim bukovjem in čem višje so me zanesle noge, tem burneje mi je plalo v prsih srcé — O, kolika vam je to slast — hoja na strmo goró! Človek čuti se svobodnega, vzvišene nad vso zemeljsko bedo in neslanost in blažena, prej nepoznana čuvstva mu pluskajo v razširjenih prsih. In ko dospem na vrhunec in mu po-

gled vzplava po širnem razgledu, prošine ga božanska slast navdušenja za vso prirodino krasoto —

Krasen, nepopisno diven razgled odpira se tu gori na jasnem vrhunci mogočnih Gorjancev. Pred njim v širnem nepreglednem okrožji se razgrinja veličanska pokrajinska slika: tam na severu štajersko hribovje tja doli do Rogaške gore in Ivančice, proti iztoku morju podobna planota Pasavne daleč po Slavoniji do Srbije; na jugu strmo gorovje, izmej katerega se dviguje veličastno teme s pravljiskim čarom prepledenega Kleka in tja gori proti zapadu razgrebajo se nalik razburkanemu morskemu valovju, gromade gorostasnih planin, mej katerimi se blesté ondu v večerni zori, kot srebrni otok sredi žarečega morja, snežni vrhovi Triglava . . . Lahen sinji sopar bil je razlit po vsej pokrajini in sladek mir vel je po večernem vzduhu.

Dolgo sem stal tu gori, zamaknen v pokrajinsko panoramo, nad katero se je polagoma razvijala vijoličasta koprena večernega somraka . . .

Pozno na večer dospel sem doli v — Drage, na gostoljubni dom č. g. župnika Popovića.

jim pa „Pester Lloyd“ ni nič kaj po godu, da se odnošaji mej Ogersko in Hrvatsko v najuplívnejem angleškem dnevniku razpravljajo v za Hrvate laskavem smislu. Gosp. Mackenzie Wallace peča se v zadnjih listih osobito z razmerami mej Hrvatsko in Ogersko in z uroki, ki so zakrivilí sedanjí ostrí antagonizem. V ta namen posega v zgodovini nazaj do l. 892, ko je bil hrabri župan Mutimir vodja Hrvatov, zasleduje potem hrvatsko zgodovino skozi vsa stoletja do naše dobe in razpravlja temeljito in z izredno objektivnostjo sedanjí položaj, svareč Madjare, naj se ne dotaknejo hrvatskih svobod in pravic. „Pester Lloyd“, ki se s tem člankom peča na uvodnem mestu, se tolaži s tem, da imajo Madjari v Budimpešti svojega „Times“-dopisnika, ki bode razmere mej Ogersko in Hrvatsko postavil v pravo luč in razjasnil g. Wallace-a — če tudi neprostoovoljne — pomote. Vidno je, da Arpadovim potomcem presedajo Wallace-jevi članki in da se boje, da bi uplivali na javno mnenje Angležev v laskavem smislu za Hrvate.

— (Novo tiskarsko društvo) Bambergové tiskarne, ker jedino le stavci iste so udje novega društva, dovolila je c. kr. deželna vlada pod zelo jednacim imenom, kakor ga ima dosedanje že nad 20 let staro tiskarsko društvo. (Pravila predložila so se samo v nemškem jeziku.) V novem društvu nosijo zvonec inozemci, načelnik društvu, katerega odbor se je volil na podlagi novih pravil, je Saksonec Hermann Sperling. Bambergová domača blagajnica posodila bode novemu društvu pol svojega imetka, s pogojem, da ako se društvo razruši, se ima povrniti posojilo z obrestimi. Kaj pa, ako bode pri razrušenju blagajnica nemškega podpornega društva prazna? Kar so v desetletjih prihranili stavci Kleinmayer-Bambergové tiskarne, gre za nemško glorio prav lahko v teku par let rakom žvižgat. — Proti slovenskim stavcem ti prusaki še v jednomer hujskajo, in bi jim v družih nemških mestih, in Ljubljani pač ne gre, radi škodovali. Tako na pr. neso hoteli v Celovcu v tiskarsko društvo, kjer imajo Nemci večino, vzprejeti slovenskega stavca Kolenca. Naj bi tiskarna družbe sv. Mohorja v Celovcu posnemala g. Rüting-a, Prusa z Meklenburškega, ki nemške stavce, kolikor jih dobi, vzprejema v Bambergovo tiskarno. Vice versa, v tiskarni družbe sv. Mohora, vzprejemajte le slovenske stavce, vsaj znajo staviti tudi nemški. Klin s klinom! Nemški stavci razposlali so vabilo, da kdor hoče vstopiti k njihovu novemu nemškemu društvu, naj se prijavi v petih dneh, sicer mora plačati večjo vstopnino. To bo guječa!

— (Vabilo k Vodnikovi Besedi), katero priredi Šišenska Čitalnica v nedeljo 10. februarja 1884 v prostorih Kozlerjeve zimske pivarne. Program: 1. Overtura, svira oddelek c. kr. vojaške godbe domačega pešpolka baron Kuhn. 2. Prolog, zložil g. Koder, govori gospodičina Zor-ova. 3. Avg. Leban — „Slovenske dekleta“, mešani zbor. 4. Iv. plem. Zajec — „Jurešičeva putnica“, možki zbor. Fran Grbic — „Moj spominek“, mešani zbor. 6. J. Kocijančič — „Slovo“, poluzbor. 7. Garibaldi. Gluma v 1 dejanji, poslovenil Kalan. Ples. Mej posameznimi točkami sporeda in pri plesu svira oddelek c. kr. vojaške godbe domačega pešpolka baron Kuhn. Začetek ob 7. uri zvečer. Ustopnina za č. društvenike prosta. P. n. gostje plačajo 40 kr. Odbor.

— (Krajčeve „Narodne biblioteke“) izšla sta 8. in 9. snopič vkupe v jednem zvezku, obsežajočem 147 strani. Vsebina obeh snopičev je Nesrečnica. Povest, Ruski spisal Ivan Sergejevič Turgenjev. Poslovenil J. P. Cena združenima snopičema je 30 kr. — Kakor že večkrat, ponavljamo danes še jedenkrat svoje najtopleje priporočilo tega jako koristnega in vseskozi solidnega podjetja, ki vsled jako nizke cene vsacemu omogoči, omisliti si za malo novcev prav lično knjižnico, da sedaj 9 snopičev za 1 gold. 35 kr.

— (Vojaški nabor za 1884.) Po naznanilu c. kr. deželne vlade za Kranjsko bode I. naborna komisija (za naborni okraj 17. pešpolk) 7. in 8. dan marca t. l. bavila se v Ljubljani, od 10. do 15. marca v Litiji, od 17. do 24. v Kamniku, od 26. marca do 3. aprila v Kranji, od 5. do 10. aprila v Radovljici. II. Naborna komisija: od 10. do 18. marca v Ljubljani; od 20. do 29. marca na Krškem, od 31. marca do vštete 8. aprila v Rudolfovem, od 15. do 19. aprila v Kočevji. — Naborna komisija pešpolka št. 97, bavi se: 15. in 16. dan aprila v Vipavi, od 18. do 23. aprila v

Logatci, 24. 25. in 26. dan aprila v Postojni, dne 28. in 29. aprila v Ilirski Bistrici.

— (Iz Trsta) se nam piše v 4. dan t. m., da je bil ples delavskega podpornega društva jako dobro obiskan, da si ga bode vsak, ki ima le iskrico narodne ljubezni, zapisal v zlato knjigo društva. Vender je tega našega dopisnika nekaj nemilo dirnulo. Bilo je jako veliko število zastav malih in velikih, v raznovrstnih barvah, le narodne ni bilo videti. Toda stoj, nad vratami pri uhođu bila je jedna, a še ta ni predstavljala narodne, kajti visela je narobe. Kdo je temu kriv? Pa menda vender ne tisti, ki se pred ljudmi rad pobaha, da je on Slovence rešil — kali?

— (O delavskega podpornega društva v Trstu) plesnej veselici čitamo v Dunajskih listih telegram z 2. febr.: „Včeraj je bila v „Amfiteatre fenice“ plesna veselica slovanskega delavskega podpornega društva, kateremu je pokrovitelj visoki carjevič nadvojvoda Rudolf. Dvorana je bila jako okusno olepšana z zastavami, državnimi, deželnimi in mestnimi grbi. Sredi dvorane bila sta pod baldahinom postavljena doprsnika Njine Veličanstev cesarja in cesarice, obdana z eksotičnimi rastlinami. Ko je vstopil dvorni svetnik R. pl. Rinaldini, došel v imenu namestnika zapelo se je cesarsko pesen, ter jo ponovilo mej navdušenimi živio-klici. Ples je bil nenavadno dobro obiskan in videti je bilo mnogo slikovitih kril. Veselica je trajala do ranega jutra.“

— (Vabilo k občnemu zboru) Čitalnice v Mozirji dne 10. februarja t. l. ob 5. uri popoldne v Čitalnični sobi. Dnevni red: 1. Nagovor. 2. Poročilo blagajnikovo. 3. Volitev odbora za pregled računa. 4. Volitev čitalničnega vodstva t. j. novega odbora. 5. Nasveti. Po občnem zboru veselica s sledečim sporedom: a) Slavnostni govor v spomin V. Vodnika. b) Deklamacija in petje. c) Tombola v korist Čitalnice. d) Ples.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 6. februarja. V mestnem zboru Dunajskem stavl se je nujni predlog, da se odpošlje peticija na državni zbor, naj bi se izjemne naredbe, katere je vlada določila, le omejeno uporabljale. O tem predlogu sklenil se je 65 proti 21 glasom motiviran dnevni red.

Budimpešta 6. februarja. Spodnja zbornica vzprejela je s 171 proti 131 glasom ukrepni predlog Tisze, da se predlaga o mešanih zakonih stavi raz dnevni red in da se vladi nakaže, naj uredi vprašanja in o pravem času predlogo zopet spravi pred zbornico.

Draždane 6. februarja. Princesinja Georg umrla.

London 6. februarja. „Daily Telegraph“ poroča: Takoj, ko je došlo poročilo o porazu Bakerja, zaukazalo se je brzojavno vsem ladijam, ki so z vojaki na potu v Indijo, da se ustavijo.

Razne vesti.

* (Kultura v Sarajevu.) Kakor čitamo v „Bosnische Post“, se v Serajevskem gledališču predstavljajo in pripravljajo igre: „Die Prinzessin von Trapezunt“, „Der Pfarrer von Kirchfeld“ itd. Prireja se četrtá maskarada pod naslovom: „Prinz Karneval auf der Höhe der Situation“. Na ta način morajo Bošnjaci pametni postati.

* (Šestnajst vdov.) Te dni umrla je v Salt Lake City g. Mary V. Young, sedemnajsta žena pokojnega mormonskega proroka Bigham Youma. Šestnajst njegovih vdov je še živih.

Dobro mazilo. Vsakršno unetje, trganje po udih, otrpanje itd. uspešno ozdravi Moll-ovo „Francosko žganje in sol“. Cena steklenici z navodom vred 80 kr. Vsak dan razpošilja po poštnem povzetju A. Moll, lekarinar in c. kr. dvorni založnik, na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj se izrečno Moll-ov preparat z njegovo varstveno znamko in podpisom. 7 (690—3)

Tujci:

dne 4. februarja.

Pri Slonu: Baron Klein, Friedmann, Petzinal Schoder z Dunaja.

Pri Maltet: Millonig iz Celovca. — Globočnik iz Železnikov.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm.
5. febr.	7. zjutraj	747.07 mm.	— 2.0°C	brezv.	obl.	0.00 mm.
	2. pop.	746.47 mm.	+ 2.2°C	sl. jz.	jas.	
	9. zvečer	746.93 mm.	— 1.0°C	brezv.	megla	dežja.

Srednja temperatura + 2.5°, za 3.3° nad normalom.

Dunajska borza

dne 6. februarja t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	79 gld.	75	kr.
Srebrna renta	80	35	„
Zlata renta	101	25	„
5% marčna renta	95	05	„
Akcije narodne banke	849	—	„
Kreditne akcije	306	10	„
London	121	15	„
Napol.	9	61 1/2	„
C. kr. cokin.	5	70	„
Nemške marke	59	20	„
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	123	25
Državne srečke iz l. 1864	100 gld.	172	—
4% avstr. zlata renta, davka prosta	100	85	„
Ogrska zlata renta 6%	121	60	„
„ „ „ „	89	70	„
„ „ „ „	87	60	„
5% štajerske zemljišč. od. ez. oblig.	104	—	„
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	116	—
Zemlj. ob. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	120	50	„
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	105	80	„
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	105	—	„
Kreditne srečke	100 gld.	172	75
Rudolfove srečke	10	20	—
Akcije anglo-avstr. banke	120	115	—
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	228	—	„

Popravek.

Pogreb Janeza Šarabona ne bode jutri, v četrtek, kakor se je napačno včeraj v inseratu poročalo, ampak je bil danes ob štirih popoldne.

Komí,

dobro izurjen v manufakturnej kupčiji, se vzprejme pri A. Pogačniku v Cerknici. Plača 240 do 300 gld. in vse prosto. (87—2)

Melange Marmelade

mešani salsen (rastlinski sok)

dvbiva se jako fin in svež po jako nizkej ceni, kg. po 60 kr., na debelo pa še ceneje, pri (84—2)

J. R. PAULIN-u.

na Stolnem trgu št. 1, na oglu Spitalskih ulic v Ljubljani.

Tiskarski učenec

se takoj vzprejme v „Narodnej Tiskarni“; pogoj je, da je obiskoval z dobrim uspehom 1. gimnazijalni ali pa saj 5. razred normalke in da je najmanj 14. leto dovršil.

Umetne

(32—8)

zobe in zobovja

ustavlja po najnovejšem ameriškem načinu brez vsakih bolečin ter opravlja plombovanja in vse zobne operacije

zobozdravnik A. Paichel, poleg Hradeckyjevega mostu, I. nadstropje.

Eksekutivna prodaja posestva.

Posestvo v Vipavskem okraji, ki je lastnina Josipa Puca v Gojzdu št. 3 pri Podkrižnej gori (Unterkreutzberg), in je sodnijsko cenjeno na 1964 gold., se na dražbi prodá. Dražbe bodo 9. februarja, 11. marca in 15. aprila t. l.

in se bode pri tretjej dražbi tudi pod cenilno vrednostjo prodálo, ako se na prvej ali drugej dražbi nad cenilno vrednostjo ne prodá. (92)

Čudovite kapljice

Sv. Antona Padovanskega.

To priprosto in naravno zdravilo je prava dobrodejna pomoč in ni treba mnogih besedij, da se dokaže njihova čudovita moč. Če se le rabijo nekoliko dnij, olajšajo in preženejo prav kmalu najtrdovratnejše žledčeve boleti. Prav izvrstno ustrezajo zoper hemorjide, proti boleznim na jetrah in na vranici, proti črevesnim boleznim in proti glistam, pri ženskih mlečnih nadležnostih, zoper beli tok, božjast, zoper skropok ter čistijo pokvarjeno kri. One ne preganjajo samo omenjenih bolezni, ampak nas obvarujejo tudi pred vsako boleznijo.

Prodajejo se v vseh glavnih lekarnah na svetu; za naročbo in pošiljatve pa jedino v lekarni Cristofletti v Gorici. V Ljubljani jedina zaloga v lekarni Jul. pl. Trnkoczy, na Mestnem trgu št. 4.

Steklenica stane 30 kr. (89—1)

Varovati se je pokvarjenih posnetkov, s katerimi se zaradi domišljajnosti tu pa tam ljudstvo goljufa, dasi nimajo nobene moči in vrednosti.

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.